

Να `μαι λοιπόν πάλι ανάμεσά σας

Στίχοι: **Αγαθή Γιολτζίδου**

Μουσική: **Αμελοποίητα**

Εκτελέσεις:

Να `μαι λοιπόν πάλι ανάμεσά σας!!!!

Μ' έναν θίασο χωρίς ηθοποιούς.

Μ' ένα θέατρο χωρίς αυλαία και θεατές, ω Θεοί της νύχτας που είναι οι θεατές άραγε!!!!

Σιωπή.

Αντίτιμο εισιτηρίου δεν υπάρχει.

Το ταμείο είναι σκοτεινό λες και είχαν πεθάνει τα αστέρια απόψε.

Μα που πήγαν οι ευγενικές κυρίες με τα πονεμένα πόδια που μας συνοδεύουν και μας οδηγούν στη θέση μας;

Μοναξιά λοιπόν.

Οι σκοπευτές πήγαν στις πηγές πλέναν τα χέρια τους ως νέοι

Πιλάτοι και τρέχουν κρύβοντας το ρυθμό από το βάδισμα τους.

Καθάρια ακροδάχτυλα σαν το βλέμμα των μωρών.

Ηδονή θαμμένη στη γη.

Σκάβουν πανάρχαιες αξίες.

Τη φωτιά φωνάζουν, τη φλόγα την είδε κανείς σας;

Σιωπή.

Κάποια μούσα κοιμάται δίπλα σου και συ με την ακροστιχίδα του βλεφάρου σου τρομαγμένη την κοιτάς.

Ερωτηματικά αναγνώρισης σου στέλνει.

Ροχαλητό απομάκρυνσης.

Κινήσεις θυμού.

Δεν την γνωρίζεις.

Ούτε τον γήινο Θεό που μέχρι και φτερά του φόρεσες και τον

λάτρευες κάποτε αναγνωρίζεις.

Ακόμη και στον ρυθμό του ύπνου του λογαριάζει λογαριασμούς χωρίς λογισμούς.

Κι εσύ σε μια σκηνή θεάτρου.

Μονολογείς μονάχα με την σκέψη σου και διαβάζεις, διαβάζεις σαν τον λαθραναγνώστη

της σκέψης των άλλων σαν τα βιβλία που ξεφύλλιζες στο παζάρι των ιδεών.

Και κολλάν οι λέξεις στο κορμί σου.

Και έρχονται πλημμύρες ψάχνεις πού να `ναι η πηγή των χυμών σου κι αναρωτιέσαι από πότε έχεις να ξεδιψάσει.

Αφού απόψε βρέχει, αύριο στο ξημέρωμα θα έχουμε εξέγερση.

Αισθάνεσαι ένα χάδι όταν οι μουσικές οι στίχοι και οι ερμηνείες

ερεθίζουν την σκέψη σου.

Μα δεν ακούς μη ξυπνήσει ο απέναντι.

Μα δεν μιλάς μην ενοχληθεί το στεφάνι σου.

Και τότε εκεί κάπου στη διαδρομή ακόμη και το συναπάντημα ξαφνικό ήταν,

πότε σε πήδηξα πότε κοιμόσουν δίπλα μου ούτε το κατάλαβα

σκέφτεσαι των πέντε χιλιομέτρων,

τα νέα χωματουργικά έργα άραγε φταίνε ή το φαινόμενο του θερμοκηπίου,

ποιος ξέρει άραγε, σε εκείνα τα μέτρα της παλάμης σου η πηγή στέρεψε κι η χούφτα σου άδεια πάλι.

Κι εκείνοι οι παραπόταμοι που αρχικά ήταν ορμητικοί με διάθεση εξέγερσης και ηδονής,

ξεροπόταμοι μεταφερνόντουσαν, σκορπίζοντας φόβους και αδιαφορία.

Ποιος είναι ο γκρεμιστής και ποιος ο χτίστης.

Θυμάσαι; Ένα βλέμμα σε μια τυπική κατά τα άλλα συνάντηση.

Σαν εκκρεμές στον άδικο χρόνο αισθανόσουν κι όταν το βλέμμα μεταμορφώθηκε σε λόγου μελωδία

τη στιγμή του αποχαιρετισμού σου ψιθύρισε με φωνή αγγέλων "χάραξες το κορμί μου σ' εκείνο το πρωινό".

Τότε ένιωσες την άσπρη τρίχα της ψυχής σου να απλώνει και να πλημμυρίζει την ύπαρξη σου.

Φίλοι μου καλοί, φίλοι αγαπημένοι.

Φίλοι της οθόνης και της σιωπηλής λογικής.

Οι κουρτίνες σε λίγο θα τραβηχτούν από ένα αόρατο χέρι κι εμείς θα τρομάξουμε από τον θόρυβο στα σκαλιά της νύχτας.

Καληνύχτα.

Αντί για κορμιά χαϊδεύουμε, πλήκτρα.

Αντί για το μπέρδεμα της πνοής ψάχνουμε το ψέμα που κρύβεται στην τάχα αλήθεια.

Αντί το πλημμύρισμα της ηδονής.

Αντί

Αντί

Υπάρχει σωστό ή λάθος που αντί ρούχου φόρεσα απόψε το χάδι σου;

Κι ας βαδίζει γυμνή η ψυχή μου στο βρόχινο θόρυβο της πόλης.

Έμπνευση είναι ο Θεός κι ο Έρωτας σου φωνάζω.

Έμπνευση και δημιουργία.

Συμπάθα με για απόψε.

Όχι από έρωτα

Από μοναξιά τρελαίνεται ο άνθρωπος...

www.stixoi.info